

Henry Hansen: Med det tilsagn, den højtærede minister har givet, ønsker jeg ikke at opretholde kravet om udvalgsbehandling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Man gik derefter til:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov nr. 54 af 23. marts 1937 om leje, således som denne senere er ændret.

(Lovforslaget findes i tillæg C. sp. 257).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Formanden: Under behandlingen af denne sag kan også de to følgende sager på dagsordenen omtales, nemlig:

Forslag til lov om ændring i lov nr. 141 af 31. marts 1949 om boliganvisning, således som denne senere er ændret, og

forslag til lov om midlertidig forlængelse af visse bestemmelser i lov nr. 235 af 30. april 1946 om byggeri med offentlig støtte.

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Som det vil være det høje landsting bekendt, fremsatte min forgænger i rigsdagssamlingerne 1948—49 og 1949—50 i folketinget forslag til lov om leje, som foruden regler om en almindelig revision af lejelovgivningen også indeholdt bestemmelser om boliganvisning. Endvidere fremsatte han, ligeledes i folketinget, i rigsdagssamlingen 1949—50 et forslag til lov om ændringer i byggestøttelovgivningen.

Det lykkedes ikke, som vi alle ved, de folketingsudvalg, hvortil disse forslag efter første behandling i folketinget blev henvist, at nå til enighed om lovforslagene, så at en ny lovgivning på disse områder kunne gennemføres. Med den skæbne, lovforslagene havde fået i de nævnte rigsdagssamlinger, mente min forgænger i begyndelsen af denne rigsdagssamling, at man måtte se at finde nye veje for at nå til en løsning af de påtrængende problemer om lejeforhold, boliganvisning og statens støtte til byggeriet, som vi vist alle er enige om udviklingen har nødvendiggjort. De pågældende lovforslag blev derfor ikke fremsat påny, men i

stedet blev der nedsat et udvalg med repræsentanter for rigsdagens 5 største partier med henblik på at udarbejde en indstilling om den fremtidige lovgivning på disse områder. Den nuværende regering har ment, at dette udvalg bør fortsætte. Det er hensigten, at udvalget skal prøve på at arbejde sig frem til den løsning af disse vigtige problemer, som det er muligt at skaffe et flertal for i den høje rigsdag, og regeringen håber, at man snart kan se resultater af udvalgets arbejde. Nu ved vi jo imidlertid allesammen, at det ikke er muligt for udvalget at afslutte sit arbejde så hurtigt, at forslag om nye love kan gennemføres inden 1. januar 1951, da de gældende love udløber, og jeg har derfor ment det nødvendigt at fremsætte de foreliggende lovforslag om fortsat forlængelse af de midlertidige bestemmelser i leje- og boliganvisningslovgivningen og i byggestøttelovgivningen.

Ved forslaget til lov om ændring i lov af 23. marts 1937 om leje, således som denne senere er ændret, og ved forslaget til lov om ændring i lov af 31. marts 1949 om boliganvisning, således som denne senere er ændret, foreslås den gældende midlertidige leje- og boliganvisningslovgivning, der, som jeg har sagt, har gyldighed til udgangen af dette år, forlænget uændret til udgangen af november måned 1951. Ved forslaget til lov om midlertidig forlængelse af visse bestemmelser i loven af 30. april 1946 om byggeri med offentlig støtte foreslås de gældende bestemmelser, der drejer sig om forhøjelse af lånegrænsen for en del af det forretningsmæssige byggeri og om lån til supplerende af udstyret i visse beboelsesejendomme, ligeledes forlænget til udgangen af november måned 1951. Spørgsmålet om disse forlængelser har været forelagt det nævnte udvalg, det såkaldt politiske udvalg, til udtalelse, og udvalget har, som det fremgår af bemærkningerne til lovforslagene, tiltrådt, at de fremsættes, idet udvalget samtidig har bemærket, at det vil bestræbe sig for at fremme sit arbejde mest muligt.

Jeg vil gerne i denne forbindelse sige, at den foreslåede forlængelse til udgangen af november måned 1951 ikke, således som det åbenbart er blevet opfattet i kredse udenfor den høje rigsdag, er udtryk for, at regeringen ikke nærer ønske om, at der gennemføres en ny lovgivning på disse områder inden det nævnte tidspunkt; men regeringen er af den opfattelse, at man nu bør vedtage en tilstrækkelig lang forlængelse af de gældende bestemmelser, så at vi ikke igen skal